

Kirkolliskokouksen avajaismessun saarna 14.5.2018

Embargo 14.5.2018 klo 10

pääspa Teemu Laajasalo

Ja silloin maailma ymmärtää

Job. 17: 18-23

Jeesus rukoili ja sanoi:

”Isä, niin kuin sinä lähetit minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät. Minä pyhitän itseni uhriksi heidän tähtensä, että heistäkin tulisi totuuden pyhittämiä.

Minä en rukoile vain heidän puolestaan, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän todistuksensa tähden uskovat minuun. Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut.

Sen kirkkauden, jonka sinä olet antanut minulle, olen minä antanut heille, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä. Kun minä olen heissä ja sinä olet minussa, he ovat täydellisesti yhtä, ja silloin maailma ymmärtää, että sinä olet lähettänyt minut ja että olet rakastanut heitä niin kuin olet rakastanut minua.”

Rakkaat kirkolliskokousedustajat, hyvät sanankuulijat,

juuri tänä aamuna messun viettäminen tuntuu erityisen tärkeältä.

Kirkon ylin toimielin kokoontuu ja on aloittamassa viikon

työskentelyä. Kun käyttää tuota kirkon nettisivuilla

kirkolliskokouksesta todettua ilmausta ”Kirkon ylin toimielin” tulee

mieleen ristiriitaisia ajatuksia – tekee tietenkin mieli kysyä, onko

Kristuksen kirkon ylin toimielin ihmisten muodostama? Mutta yhtä

nopeasti tekee mieli kysyä, että jos näin kerran ajattelemme, kuinka

suuri onkaan vastuumme?

Mekö olemme vastuussa siitä, että tämä kirkko olisi rakenteeltaan

sellainen, että sanoma Kristuksesta ja kutsu taivaaseen kuuluu

kaikille? Mekö olemme vastuussa siitä, että kirkosta

kiinnostumattomat saataisiin takaisin? Mekö olemme vastuussa siitä,

että seurakunnilla olisi varustus ja välineet kastaa lapsia ja palvella

köyhiä? Mekö olemme vastuussa siitä, että seurakunnissa osattaisiin

opettaa ja kansa kasvaisi armeliaaksi ja laupeudentuntoiseksi?

Tuntuu siltä, että me olemme tänään aloittamassa viikkoa, jonka aikana mieleemme varmuus vähenee, kirkkaus sumenee ja suuruus pienenee.

Edessämme on paljon vanhoja kysymyksiä, joista meillä on erilaisia näkemyksiä. Ja samalla tuntuu myös siltä, että uudet viikot ja ajat tuovat aina jatkuvalla mitalla uusia haastavia kysymyksiä.

Me olemme paljon vastuussa. Meidän tehtäväksi on annettu päättää, miten lähetystyötä tulisi järjestää, kuinka kirkon eläkevastuut hoidetaan, kuka voi mennä kirkossa naimisiin, miten kirkon rahat riittävät vuosikymmenten päässä tai miten kirkon lainsäädäntö olisi kirjattava.

Kun luen tätä listaa, kun mietin yhteistä tehtäväämme, huomaan, että paine kasvaa ja rinnassa tuntuu.

***

Viikon evankeliumissa puhutaan kauniisti ja väkevästi yhteydestä.

Jumalan yhteydestä. Jumalan ja ihmisten välisestä yhteydestä.

Ihmisten keskinäisestä yhteydestä. Ja siitä, miten nämä kaikki yhteyden muodot lomittuvat toisiinsa.

Jeesus rukoilee: *”Kun minä olen heissä ja sinä olet minussa, he ovat täydellisesti yhtä, ja silloin maailma ymmärtää.”*

Tuntuu hyvältä kuulla puhetta yhteydestä juuri tämän viikon aluksi.

Mutta samalla yhteyspuhe tuntuu myös valtavalta haasteelta. Jos hajaannus, koulukunnat, ryhmittymät, puolueet ja rajanvedot syntyvät meiltä niin luonnostaan, miksi meidän edes tulisi pinnistellä kohti yhteyden mahdottomalta tuntuvaan ihannetta?

Miksi on niin tärkeää pyrkiä yhteyteen?

Vastaus on yksinkertainen: koska Jeesus itse kääkee meitä yhteyteen.

Koska Jeesus nimenomaisesti jäähyväisrukouksen sanoissaan sitä meiltä edellyttää.

Päivän evankeliumissa meille ei sanota, että olisi hyvä, että me olisimme täydellisesti yhtä. Päivän evankeliumissa meille ei sanota, että meidän kannattaisi olla täydellisesti yhtä.

Päivän evankeliumissa Jeesus sanoo, että *”niin tulee heidänkin olla yhtä”*. Siis tulee olla. Meidän tulee olla yhtä. Se on Kristuksen meille antama tehtävä. Ja pelissä on vielä maailman usko: *”jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut.”*

Seuraavassa jakeessa Jeesus antaa suorastaan ohjeet ilosanoman leviämiseen: kun me – siis Jeesuksen seuraajat – olemme täydellisesti yhtä, *”silloin maailma ymmärtää.”*

Kuulostaa ehdottomalta. Tämä ei ole valintakysymys.

Evankeliumi ilmoittaa, että meidän tulee olla yhtä paitsi Jumalan myös toistemme kanssa, jotta maailma uskoisi ja jotta maailma ymmärtäisi.

Ehkä ajatuksen voi tulkita myös niin, että jos me emme ole yhtä, silloin maailma ei usko. Maailman ymmärrys on jotenkin riippuvainen Kristuksen todistajien keskinäisestä yhteydestä.

***

Mutta miksi evankeliumi linkittää yhteyden ja uskon toisiinsa? Miksi yhteydestä tehdään teologinen kysymys, eikö se voisi olla vain käytännöllinen ja sosiaalinen kysymys?

Jeesuksen rukouksessa Hänen seuraajiensa yhteys liittyy siihen yhteyteen, joka Jeesuksella ja Hänen taivaallisella Isällään on.

Koska me uskomme Jeesukseen ja Hänen Isäänsä, ei yhteyden tavoittelu voi olla kristityn elämässä vain käytännöllinen sosiaalinen velvollisuus. Yhteys on kristitylle luovuttamaton ihanne, koska yhteydessä on kyse siitä, mitä itse Jumala on.

Meidän yhteydessämme on Jumala itse aina läsnä. Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään, kuten Jeesus sanoo.

Yhteys on vastakohta Perkeleen toiminnalle. Perkele heittää erilleen, Jumala vetää yhteen.

***

Rakkaat sanankuulijat, me kristityt emme saa lakata tavoittelemasta yhteyttä. Ei siis riitä, että kirkko pyrkii pysymään Sanassa ja pysymään ajassa – kirkon tulee pyrkiä pysymään myös kasassa.

Mutta miten yhteys voisi toteutua? Me olemme käyneet kirkolliskokouksessakin keskustelua kunnioittavasta puhetavasta ja pohtineet, mikä olisi sopiva puheenvuorojen pituus ja millä erilaisilla tavoilla meidän tulisi toisiimme tutustua ja työskennellä. Tämä kaikki on tärkeää.

Mutta kun me luemme päivän evankeliumia, me huomaamme, että se antaa suorastaan lohdullisen yksinkertaisen ohjeen siitä, millä tavalla me pystymme olemaan yhtä. Kysymys ei ole sittenkään ensisijassa siitä, osaammeko me keskustella oikein. Kysymys ei ole sittenkään taidostamme tai tahdonvoimastamme. Kysymys ei ole sittenkään pitkämielisyydestä tai kärsivällisyydestä.

Kysymys on siitä, onko Jeesus meissä. Tätä meidän kaikkien on joka päivä kysyttävä itseltämme.

Täydellisesti yhtä oleminen syntyy vain ja ainoastaan siitä, että Jeesus on meissä. Ilman Kristusta meissä, ilman vierasta vanhurskautta, ilman Hänen jatkuvaa läsnäoloaan me emme ole mitään – emmekä me pysty mihinkään.

Jeesus on meille jokaiselle ainutlaatuisen henkilökohtainen ja samalla ei kenenkään yksityisomaisuutta. Jeesus ei ole konservatiivien yksityisomaisuutta, Jeesus ei ole liberaalien yksityisomaisuutta, Jeesus

ei ole luterilaisten tai minkään muun kirkkokunnan yksityisomaisuutta.

Kristittyjen yhteys ei tähtää yhä suurempaan kuppikuntaan vaan siihen, että koko maailma ymmärtäisi.

***

Rakkaat ystävät, vaikka tiedämme, että kirkon historia on erilaisten jakautumisten, riitojen ja kiistakysymysten historiaa, eikö ole ihmeellistä, että jokin meissä samalla tuntee, että niin ei pitäisi olla.

Vaikka siis tunnistamme, että vaikeat kysymykset jakavat ja niin on aina ollut, jokin meissä tahtoo toivoa ja rukoilee rauhaa. Vaikka oletamme, että nopeita ratkaisuja vaikeisiin kysymyksiin ei ole, jokin meissä samalla kannustaa ja kantaa katsomaan luottavaisesti eteenpäin.

Se jokin on Kristus. Se jokin on Hän, Kristus itse.

Meidän toivomme on siinä, että Kristus on syössyt vallasta tämän maailman ruhtinaan, erilleen heittäjän ja yhteyden vastustajan. Siksi on niin tärkeää, että kaikista erimielisyyksistä, kipuiluista ja kivuista huolimatta, me uskomme yhä pyhään yhteyteen. Me emme lakkaa tavoittelemasta yhteyttä, koska Jumala itse on yhteyden Jumala.

Ja niinpä jälleen kerran, tämänkin kirkolliskokousviikon alussa – painakaamme päämme yhteiseen rukoukseen, polvistukaamme yhteiseen ehtoollispöytään ja jakakaamme yhteistä evankeliumin lahjaa.

Käykäämme siis rohkeasti Jumalan valtakunnan työhön.

Käykäämme siihen yhdessä.

Ja silloin maailma ymmärtää.

Aamen.